

Schmidt, Anledning til at skrive en Artikel i et Blad i København, hvori han injurierede Oversergent Sørensen paa en saadan Maade, at hvis Sagen var bleven paadømt ved civil Ret, vilde Stabssergenten uden Tvivl være bleven dømt. Enhver, der kender en lille Smule til den Praksis, vore civile Domstole følge med Hensyn til at paadømme og straffe Injurier i Blade, vil forstaa, at den Dom, som blev afsagt i denne Sag, var ganske i Modstrid med denne Praksis. Der blev i denne Artikel rettet meget grove Beskyldninger mod Oversergent Sørensen. Han blev beskyldt for at handle illoyalt og for at være en Forræder mod den Stand, han tilhørte. Det er klart, at en saadan Beskyldning kunde Oversergent Sørensen ikke godt lade sidde paa sig, og han søgte da forskellige Veje til at komme Ærefornærmere til Livs. Det endte med, at han, efter at have henvendt sig til Krigsministeriet, fik en Skrivelse derfra, som erklærede, at Sagen maatte forfølges privat. Oversergenten anlagde saa Sag mod Stabssergenten. Sagen blev først paadømt ved Krigsretten i Helsingør, og der fik Dommen det mærkværdige Udfald, at den erklærede, at de Udtalelser, som af Stabssergent Schmidt vare benyttede overfor Oversergenten, paa Grund af den Opræden, Oversergenten havde vist ved paa de Møder, han havde deltaget i, offentlig at anbefale socialdemokratiske og radikale Rigsdagskandidater til Folketingsvalget, ikke vare ubeføjede. Stabssergent Schmidt blev derfor frifundet for Oversergentens Tiltale. Oversergenten lod Sagen gaa til Overkriksretten, og efter at den var behandlet der, fik den mærkværdig nok samme Udfald. Jeg siger „mærkværdig nok“, men jeg kunde maaske ogsaa have sagt, at det ikke var saa forunderligt, naar man ser hen til Overkriksrettens Sammensætning, men det skal jeg maaske komme til senere. Overkriksretten siger i sine Præmisser, at en saadan Kritik fra en Underofficers Side mod en anden Underofficer ikke kan anses for ubeføjet, naar henses til, at navnlig Socialisterne arbejde for Afvæbningen. Der siges udtrykkelig: navnlig Socialisterne; det vil altsaa sige, at ogsaa de Radikale arbejde for Afvæbning. Og naar en Underofficer altsaa støtter radikale Kandidater, have hans Kammerater Lov til at injuriere ham paa den Maade, som sket er. Det siger Overkriksrettsdommen, og det er det, som den almindelige Befolkning ikke kan forstaa. Hvis altsaa en Oversergent ved

næste Folketingsvalg rejser til Kalundborg og anbefaler den højtærede Forsvarsministers Valg, vil enhver af hans Kammerater ifølge Overkriksrettsdommen have Ret til at sige, at han optræder som en Forræder mod sin Stand. Det er det, som almindelige Mennesker stejle over og staa ganske uforstaaende overfor. Thi man skulde dog synes, at en Underofficer har Ret til som enhver anden Borger frit at udtale en hvilken som helst politisk Anskuelse, han vil; naturligtvis under Hensyn til det store Ansvar, man er undergiven for sine Udtalelser i Almindelighed. Men dernæst skulde man ogsaa synes, at en Underofficer maatte have Lov til at anbefale andre Vælgere at stemme f. Eks. paa den højtærede Forsvarsminister. Men det vil han altsaa, efter hvad her foreligger, ikke kunne gøre uden at udsætte sig for, at andre ustraffet kunne injuriere ham paa lignende Maade, som Stabssergent Schmidt gjorde her.

Jeg siger, at denne Dom har vakt megen Opmærksomhed rundt omkring, og at den navnlig, tror jeg, blandt Underofficerer har vakt ikke ringe Opmærksomhed, og jeg kan sige ikke ringe Harme, thi Underofficererne — og jeg kan heller ikke se anderledes paa det — føle det ganske naturligt som et Angreb paa deres Ret til som Borgere i Staten at turde tale med om, hvorledes Staten bedst ledes, og hvilke Mænd de mene bedst kunne repræsentere Befolkningen i de paagældende Valgkredse. Jeg har nok set, at der under Mærket „Underofficerer“ i forskellige Blade er givet Tilslutning til Krigsrettsdommen, men jeg tror nu ikke rigtig paa disse anonyme Underofficerer, jeg tror meget mere paa, at Underofficerernes Opfattelse af den Dom er, at de føle det som et Angreb, at de føle sig krænkede i deres Ret som Borgere, og jeg tror ikke i og for sig, at der er gjort noget godt ved den Krigsrettsdom og Overkriksrettsdom. Jeg tror tværtimod, det er den Slags Domme, som tjene til at gøre Skade, til at forvirre Folks Retsbegreber, som tjene til, at Folk ikke have den Tillid til Domstolene, som burde være Grundlaget for alle Domstoles Afgørelse: Tilliden til, at der bliver afsagt retfærdige Domme. Det er et saa stort Gode, at man burde gøre alt for ikke at rokke denne Tillid. Denne Dom forekommer saa meget mere mærkelig, naar man ser den paa Baggrund af en anden Dom, som maaske ikke er saa kendt eller saa omtalt, men som jeg skal tillade mig ganske kort at nævne. En Underofficer